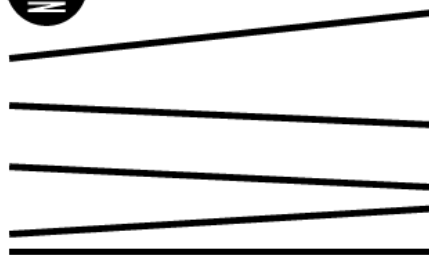

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Hanna Irgens.

Moses i Tønden : Lystspil i een Act

Kjøbenhavn : Chr. Steen, 1822

67 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

H. JRGENS

Moses i Tonden

1822

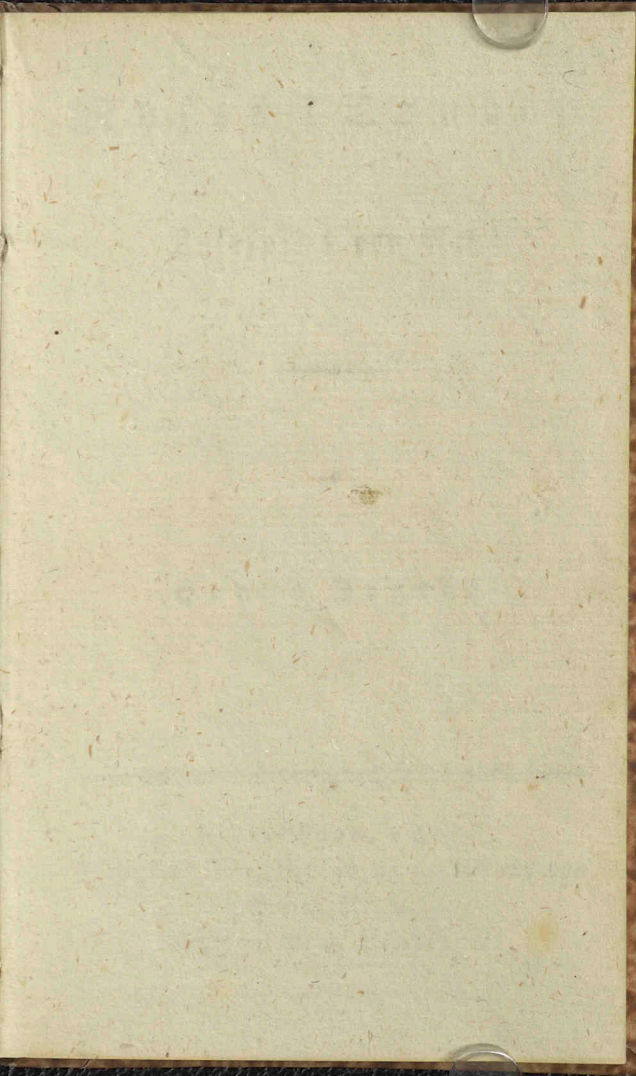
55.-143.

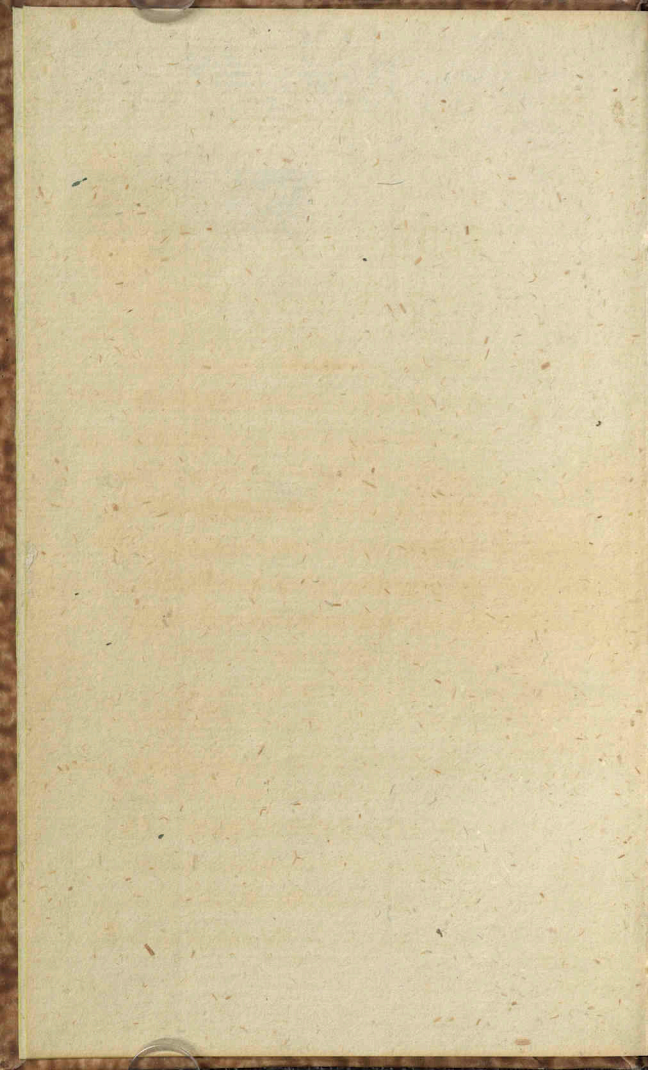
Det Kgl. Bibliotek

130025790910

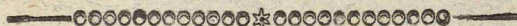

M o s e s i T o n d e n

Lystspil i een Act

af

Hanna Srgens.

Kjøbenhavn, 1822.

Forlagt af Chr. Steen og saa tilkiøbs paa
Børsen No. 2.

Trykt hos B. J. Bendixen.

Personerne.

Simon, en ung Bødker.

Erine, hans Kone.

Moses, en ung, rig Tøde.

Joseph, hans Ven.

Første Scene.

Theatret forestiller et Bødkerværksted fuldt af
Værktoi, Bøtter, Baller, Tønder og store
Fæde.

Simon (arbeidende.)

Kun denne Botte vil jeg færdig have,
Dg banke fast hint Baand og denne Stave;
Saa kommer jeg og henter mig et Rys.

Trine

(Spinder paa en Rok, spogende og klærlig.)

Saamæn! jeg netop tænkte paa det nys:
Nu varer det vist ikke meget længe
For Simon Hovl og Hammer vil bortslænge
Dg søge i mit ømme Favnetag
Sin Tak og Løn for stræbsom brugte Dag.

Simon

(lægger Værktøiet, og gaaer hen til hende.)

Ga, omme Viv! min elskede Veninde!
 Der skal jeg stedse Himlens Glæder finde.
 Jeg ei misunder nogen Rig sit Guld;
 Saalænge du min Trine er mig huld,
 Ei trange Kaar din Simon skal forstrække.
 Med freidigt Mod jeg stræber for os begge;
 Naar Solens første Straalér smile ned
 Jeg til mit Arbeid haster fro affted;
 Og naar den ned i Vesterhavet daler
 Og med sit Purpurguld vor Hytte maler;
 Da skal den see, at hen til dig jeg iler,
 Og ved dit kælne Hjerter mig udhviler;
 Og Solen ærgerlig maae gaae sin Vej
 Fordi den ikke er saa riig som jeg.

O! hvad er Keiserdom — hvad Konge-
 throne

I mod en yndig, tro og huuslig Kone?
 Lad Slaven knæle ned for Herftermagt,
 Lad Stormænd juble høit i Glitterpragt,
 Mens Pøbelen forbauset staaer og gaber,
 Og i Beundringshvirvelen sig taber;
 Og seer en jordist Demegud behængt

Med al det Vanvid, Daarftab har optænkt;
 Begloer hans Ordner, gyldne Baand og
 Stierne

Dg byttede med ham saa faare gjerne.
 Hvad er vel hans saa tidt misundte Held,
 Imod den Fryd som hersker i min Siæl!
 Maaskee hans Hjerte tidt bag Stiernnen bløder;
 Thi troefast Elskov ej hans Liv forsøder;
 Maaskee ham trykker tidt hans Diadem;
 Thi han har intet stille huusligt Hjem.
 Vel har han et Pallads — jeg kun en Hytte;
 Dg dog jeg ville ikke med ham bytte.
 Der gaaer han ene i et rigt Gemak
 Dg horer lumfke Hoffolks tomme Snak,
 Mens jeg min Huustro glad paa Skjødets
 ghynger,

Dg lytter til de Viser som hun synger. —
 Dg gifter han sig — faaer han en Fyrslinde
 Dg ingen huuslig, om hengiven Qvinde;
 Maaskee han hænger Ordner paa sit Hjerte,
 At skjule ugiengiældet Elskovs Smerte? —
 Nei, Torbens Mægtige! behold jer Glands,
 Den ei fordunkler Fredens Diefkrands.

Dg Gud fkee Lov! de aner ei den Lykke,
 Jeg føler ved dig til min Barm at trykke;
 De kunne grumt udstrække Høverhaand
 For at forstyrre trofast Ægtebaand;
 Stolt gaae de lave Bødkerbod forbi
 Dg aner ei den Skat som fryder mig.

Trine (stielmst.)

Min Ven! jeg med Forundring har iagttaget,
Den Sikkeste er lettelig bedraget.
Du tænker ret, at du har giemt din Skat
I uigienneintrængelige Nat;
Forbi du selv af ingen Brode need
Tiltroer du alle lige Erlighed.
Med andre Ord: du troer paa et Mirakkel;
Men har du glemt at Lastens svovlsblaa
Fakkelt
Forstaaante ei engang de Dødes Fred,
Og giennemtrængte Gravens Dunkelhed.
D! naar den ind i Armods Braacr lyser,
Forladte, værgeløse Ufflyd gyser.
Dog, her den længe nok kan tændes an;
Jeg har en tro Beskytter i min Mand.

Simon.

Siig, Trine! hvad betyde disse Ord?
En dunkel Mening i din Tale boer.

Trine.

Jeg vilde blot du skulde forberedes,
Dg naaar jeg veed, min Simon ikke vrebdes,
Da vilde jeg fortælle dig en Ting
Som løber mig i Hovedet omkring,
Dg mig til mangen Uro har indviet
Fordi ieg har den Bagatel fortiet.

Simon (hæftig.)

Fortæl — fortæl — min hiertenskiære Kone!
Tal ei i denne gaadefulde Tone.
Hvad er der skeet? Jeg veed af ingen Ting,
Jeg fores nok ved Næsen net omkring.
Fortæl mig alt — døl ingenting for mig;
Fortier du noget, saa Gud naade dig!

Trine (comisk vred.)

Hr. Commandeur! det klæder dem ret ilde
Slig Tales Myndighed paa mig al spille.
Hvis det mig havde værret til Behag,
Jeg kunde tiet med den hele Sag.

Nei, paa min Sandruhed du tryg kan lide,
Du alt til Punkt og Prikke faaer at vide.
Men fremfor alting maa du love mig,
At du derover ei vil ivre dig,
Ei hidsig eller hevnelysten blive;
Det Hele bør kun Stof til Latter give.

Simon (utaalmodig.)

Jeg lover alt — alt hvad du vil — fortæl!
Med piinlig Uro martrer du min Siæl.

Erine.

Du veed her ligesor der boer en Gode.
See, det er ham, som ville dig paanøde
En Prydelse, som skjendt den Mode er,
Dog sikkert ville volde dig Besvær.

Simon (opbragt.)

Hvad horer jeg — ham Tanden skal annamme,
Den Nederdrægtige —

Erine.

Alt Fyr og Flamme!
Har du saasnart forglemmt du loved mig,

Du ei derover vilde ivre dig?
Og ei begynde strax saadan at bruse
Fordi den Nar har Lyst at gaae og snuse.

Simon (bestandig heftig.)

Men snuse om en Andens Eiendom —
O! gid han kun i denne Time kom,
Jeg skulde tale i en saadan Tone —
Den Lyst til at forføre dig, min Kone!
Den lover jeg — den skulle ham forgaae.

Trine.

Din Hidsigthed jeg stedse forudsaae,
Jeg derfor har i Taushed det bevaret,
Og ham paa egen Haand bestandig svaret.

Simon.

Hvad har du svaret ham? — siig til — siig til!
Blid Trine, at min No den staaer paa Spil.

Trine.

(med stille Værdighed.)

At frygte du, min Simon! ei behøver,

Din Mistillid mig inderlig bedrøver.
 Hvor kan du tro, jeg skulle glemme dig,
 Og med Utroffabs Synd bebyrde mig?
 Fornedre mig til flig en skændig Brøde,
 Og sætte dig tilside for en Jøde.

Simon.

Ja, elskte Trine! ja, jeg Uret har,
 Jeg føler nu, at jeg ubillig var.
 For Taaren af de vennefulde Kinder,
 Den om min dumme Jaloufie mig minder,
 Forlad, at jeg tilføiede dig Smerte!

Trine.

Det er forladt — jeg kjender jo dit Hjerte.
 Men da vi nu har denne Ting paa Bane
 Saa vil jeg efter gode gamle Bane
 Dig gjøre Regnskab for det mindste Ord,
 At intet meer paa min Bevidsthed boer. —
 For længesiden mærkede jeg alt,
 At jeg ham usædvanlig godt gefaldt.
 Du veed, at Qvindens Die saare let
 Af alle Ting, især bemærker det:

Saa snart jeg mig om Morgenens lod see,
 Var ogsaa Moses strax paa Benene.
 Med Dinene han søgte først at tale,
 Og mig sin omme Elskov at afmale.
 Forgæves søgte han den at nedtrykke;
 Hos mig han dermed gjorde ingen Lykke;
 Nu freed han derfor nærmere til Sagen.
 Jeg ei saa lige kan erindre Dagen;
 Da jeg i Kirken eene maatte gaae,
 Jeg Moses efter mig at komme saae;
 At jeg blev bange kan du let begribe,
 Og had Gud hjælpe mig af denne Knibe.
 Han naa'de mig og strax begyndte med
 At tale om sin ublu Kiærlighed;
 Jeg blev saa vred, at jeg paa Timen svared':
 Hvis han ei taug, jeg dig det aabenbared';
 Det syntes rigtigt nok, som han blev bange,
 Men dog begyndte han end et par Gange,
 For endelig jeg kunde Kirken naae.
 Der lod jeg da min ny Tilbeder staae.

Simon.

Men da du nu fra Kirken kom tilbage,
 Hvi vilde du dig ei for mig beklage?

Trine.

Jeg ville først — men siden tænkte jeg,
 At sige det til Simon, nytter ei,
 Det meget meer kan tusindfoldig skade;
 Begynder han først Joden ret at hade,
 Og det vil ganske sikkert Folgen blive,
 Det Stof til Ulgrelse og Harm kan give.
 Jeg troede ret Fornuftens Dom at følge,
 Naar jeg det Hele kunde dig forfølge.
 Desuden tænkte jeg at Moses ei
 Var kommen oftere paa den Gallei;
 Men han desværre aldrig kan ophøre
 Med nye Complimenter mig at giøre.
 Saa snart han seer dig ud af Huset gaae,
 Han sig da strax paa Timen klæder paa,
 Og naar han seer sit Snit, herind sig lister,¹
 Og mig med Løfter, Guld og Smiger frister;
 Han viser mig Forsængeligheds Speil,
 Og fræk paadigter dig de største Feil.
 Nu følte jeg, at det dog var paa Tide,
 At jeg dig lod den hele Handel vide,
 Og nu bestemme du, min elskte Mand!
 Hvordan man den Ting bedst behandle kan.

Simon.

Den Ting jeg skal behandle med min Stof,
Saa Jøden skal af Rærlighed faae nok.

Trine.

Tillad, min Ven! at et par Ord jeg taler,
Jeg siden giøre skal, hvad du befaler.
Hvis du endog gi'er ham en banket Trøie,
Troer du at han sig dermed lader nøie?
Han er jo rig — har mange store Venner,
Og du, min Mand! kun dine Lige kiender.
For Retten han dig fræk indstævne vil,
De Rige alt har forud vundet Spil;
Og om han dig for Retten ei indstævner,
Han derfor sikkert ligesuldt sig hævner.
Han kan jo leie lumske Morderfære —
O! lad mig ikke frygte nogen Fare
For den, som er mig meer end Livet kjær!
Nei, dyrebare Mand! forsigtig vær,

Simon.

Hvo lærte dig, du Engel! saa at tale,
Og hvert et Træk med Elfskovs Farver male?
O kom, du Søde! kom til dette Bryst,

Du, som er al min Fryd, mit Held, min Trost !
 — Nu vel ! jeg vil min Harm da forhærde,
 Og lade som der intet var paaførdet.
 Jeg vil gaae ud, og hvis jeg da kan møde,
 Som ofte skeer, den elskovssyge Tode,
 Jeg lade skal som jeg var vred paa dig,
 Og deri maa du ei modsigge mig.
 Jeg tænker da, at han vil komme her,
 Og naar han da særdeles kærlig er,
 Du gierne Sagen værre gjøre kan,
 Og kalde mig en skrækkelig Tyran.
 Hvis han dig da vil en Present tilhyde,
 Da tag den kun — det er ei Synd at snyde
 Den som mig vilde sliig en Skam paaføre,
 O Harm ! — og mig til Hanciei vilde gjøre.

Erine.

Naar du blot ei din Stok til Hielp vil kalde,
 Vil jeg af alle Kræfter dig bifalde.
 Det skader ei, at du ham lidt vil straffe,
 Og derved andre et Exempel skaffe,
 At ei at stifte Ufred de bør søge,
 Og ei behandle Koner som en Skioge.

Simon.

Dog be'er jeg meget, at du ei vil skænke
Ham nogen Gunst, som kan min Tre krænte.

Trine.

Hvor kan du flig en lav Mistanke nære?
Er Mandens ei tillige Konens Tre?

Simon.

Naar han da sikkert er i sine Tanker,
Da kommer jeg og stærkt paa Døren banker;
Jeg lader da som jeg har faaet en Ruus,
Da'er følt affted og holder dygtig Huus;
Da maa du med din Angest ham forskrække,
Dg Frygt og Bævelse hos ham opvække;
Dg naar han da er bleven dygtig bange,
Da maa du ham i denne Fælde fange:
See til du faaer ham ned i denne Lønde,
Dg saa skal først Comedien ret begynde.

Trine

(i det hun hjælper ham Frakken paa.)

Jeg ei din Hensigt ret begribe kan,
Dog ligesuldt jeg lyder dig, min Mand!

(De kysses og han gaaer.)

Anden Scene.

Trine (allene.)

Nu er mit Hierte end engang saa let,
 Nu da jeg haver aabenbaret det
 D! vilde mangen Kone lyde mig,
 Og ikke holde noget hemmelig
 For Manden, som er hendes tro Beskytter,
 Det dobbelt Hierterne tilsammen knytter,
 At hædres ved Oprigtighed og Agt.
 Ei Elskov selv har slig en Trølle magt,
 Som naar Han Tillid til sin Kone sætter,
 Og Hun beskedet Manden underretter
 Om Ting der angaae ham saavel som hende;
 Da lære de hinanden først at kiende. —
 Hun ei behøver ham at bringe op
 Saa snart en Hank er knækket paa en Krop,
 Hvad eller Kanten stødes af et Fod;
 Men naar der hender Ting, jeg veed ei hvad,
 Hvorved hun kan hans Hielp, hans Raad be-
 høve,
 Da bør hun ikke fly ham at bedrøve
 En foie Stund — det siden dobbelt lønnes,
 Og af en ædel Mand erkiendtlig skionnes;

Da derimod hun kræmper sine Pligter
 Ved en utidig Taushed — let hun svigter
 Sin Egtetroskab — Dydens høie Katb.,
 Og forbereder selv sit dybe Fald.

Som naar en rig Belystning sig paa-
 trænger,
 Og overalt en Kone efterhænger;
 Vil hun for Aabenhiertighed da frygte,
 Det skader ofte hendes gode Rygte.
 Maa ikke selv den snu Forsorer tro,
 Hun venter blot paa Tid og Ro
 For at begunstige hans Rærlighed.
 Maa skee hun tænker intet Ondt derved?
 Men Tid fra Tid han bliver meer fortrolig,
 Han lister sig saa tidt i hendes Bolig
 Naar det er mørkt — især naar hun er ene.
 Bestandigt Vanddryp huler selve Stene —
 Et svagt Minut — og borte er den Glands
 Som straalede om Ufkylds Liliefrands. —

Nu har hun sluttet Pagt med en Forræder
 Forbi er hendes Ro og hendes Glæder;
 Ifald hun ellers var en dydig Kone.
 O! hvad kan hendes Brøde vel forsones?
 Ei Anger hendes Feiltrin kan udplette,

Dg ingen Taarer kan den Skam afvætte,
 Skiondt de i Nattens Dunkelhed nedrinder
 Dg væder de af Kummer blege Kinder.
 Snart gnaver Dødens Arm i hendes Hierte,
 Dg Graven skjuler hendes Nag og Smerte.

Dg stundom vaagner skjulte Hang til Laster,
 Saa snart man engang Ubarhed antaster.
 Hvor kan en Kone savne hendes Mage,
 Naar han har sig en blodig Ret til Klage?
 Hvor kan hun Moder for de Spæde være?
 Hun som har sondertraadt sin Dyd — sin Tre.
 Snart er hun ikke blot en falden Kvinde,
 Snart vorder hun forvorpen Synderinde.
 Men Nar gaae hen — Samvittigheden kommer
 Dg er paa Sottetengen hendes Dommer;
 Da raser hun naar Døden nærmer sig,
 Betvivler Gud og ender skrækkelig.

Tredie Scene.

Erine. Moses (meget riigt og fint klædt.)

Moses

(smigrende og galant.)

Hvordan min bedste yndige Veninde,
 Er jeg saa heldig eene dem at finde.

Erine (forstilt venlig.)

Herr Moses! det er givte Koners Skiebne;
Man faaer sig med Taalmodighed at væbne.
Man af sin Mand maae stundom meget taale.

Moses.

Saa bør man ham med samme Skieppe maale.

Erine.

D nei, Herr Moses! det kan intet nytte;
Hvem vil en stakkels Kone vel beskytte?
Hun er jo overgivet til sin Mand
Med andre Ord, maaskee: til sin Tyran.
Tidt er han hendes Bøddel — hendes Vægter
Dg hende hver uskyldig Smaating nægter.
Hun ei maae finde andre Mandfolk smukke,
Skjøndt hendes Mand er sielden nogen Duffe.
Han gaaer til Kroes og hun maae sidde hjemme
Dg over tusind Krænkelser sig græmme.

Moses (sagte.)

Mens Jernet det er varmt jeg smedde maae.

(hoit.)

Hvor kan en Mand fra sig en Kone gaae!
Hvor er det muligt at han ei kan skionne

Paa flig en Undighed, men den belønne
Med grusom Kulde —

Trine

(lader som hun græder.)

O det er en Feil
Hvori at de bør see dem smukt i Speil,
At naar de bliver giwt, de ei den over,
Og dermed deres Kone saa bedrover.

Moses.

Seg giwte mig? nei troe mig paa min Vre,
Det bli'er jeg Stakkelt nødt til at la'e være.
(kiælen.)

Der er kunns Een paa hele Jorderige,
Med hvem jeg kunde leve lykkelig,
Med hvem jeg vilde dele alt mit Guld,
Naar hun den hulde Engel var mig huld.
Men ak! hun er alt giwt — o hvilken Smerte!
Og stolt og kold forsmaaer hun dette Hierte.

Trine (forstilt undseelig.)

Hvor veed de det Herr Moses? o hvem veed,
Maaskee hun prøver deres Kierlighed,
Maaskee den ikkun er en flygtig Tanke.

M o s e s.

Soel, smukke Kone! soel mit Hierte banke,
Dg siig saa selv: er det ei Kierlighed?

T r i n e (stielmsk.)

Tilgiv, Herr Moses! jeg det ei veed.

M o s e s.

D kan de tvivle? — see mit kiælne Die.

T r i n e.

Saamænd! jeg sagtens veri kan dem soie.

M o s e s.

Staaer ei min Kierlighed afmalet der?

T r i n e (forstilt forvirret.)

Siig mig hvem deres Elskerinde er.

M o s e s (sagte.)

Hun aldrig talte i saa tam en Tone.

(høit.)

Det er dem selv, guddommelige Kone!

T r i n e.

Sy Kam dem! sy! de gjør nok Nar af mig;
Seg til min Mand det siger visselig.

M o s e s (sagte.)

Jeg vil betiene mig af alt mit Mod.

(høit.)

Til deres Mand? — de er ham altfor god;
Han ei fortjener sliq en rar Gubeel
Var bleven ham, den Alodrian! til Deel,
Her sidder de i lave Borgerstue,
De, som er værdig til at være Frue.

Erine (grædende.)

Det samme sagde jeg og til ham før,
Da trued' han at jage mig paa Dør.

Moses.

Hvad hører jeg — den Tyrper — den Tyrant!
Og de vil leve med en saadan Mand?

Erine.

Er jeg ei nødt dertil? hvad skal jeg gjøre?
Det ville mig en evig Skam paaføre,
Hfald jeg vilde skilles fra min Mand.

Moses.

Hvor de, min Undige! dog tale kan!
I hvert Land — ja overalt paa Jorden,
Det hører næstendeel til Dagens Orden. —
Jeg siger nu som før: de er for god;
Var jeg i deres Sted jeg ham forlod,
Og gav mit Hierte til en om Tilbeder,

Erine.

Herr Moses! de i Tristelse mig leder.

Nei! skilles fra min Mand, det vil jeg ei.

Moses.

Hvem taler ogsaa om at skilles — nei,

I Stilhed Elskovs søde Fryd at nyde —

O! kan vel Jorden større Lykke yde?

Erine.

Sa vidste jeg, at det ham kunne brille,

Jeg troer — nei — jo jeg troer jeg ville.

Det er nok bedst at lukke Døren i,

Der kunne komme Een som gik forbi.

(hun lukker Døren.)

Moses

(vil tage hendes Haand henrykt.)

Der det muligt — tør jeg Haabet nære,

At de ei længer følesløs vil være?

Erine

(tager Haanden tilbage.)

Lad vær, Herr Moses! D de gjør mig bange,

Jeg frygter Klokker alt er grumme mange;

Min Mand —

M o s e s.

O han! han kommer ei saasnart,
Han fløi afsted paa Gaden med en Fart,
Og sagde: han paa Koglebanen gik.

Erine (vred.)

Det troer jeg nok! — det er hans gamle Skif:
Nu øder han i Aften vel de Penge,
Hvortil jeg kunne — ak saa saare trænge.

M o s e s.

De trænge? — o de høilig mig bedrøver!
Siig blot et Ord — siig blot hvad de behøver!
Jeg skal ethvert af deres Duffer krone;
Hvad kan man nægte sig en deilig Kone?

Erine.

De er i Sandhed bedre end min Mand,
Han ei min mindste Bøn opfyldte kan.
Vi været har i Dag i Klammeri,
Det endnu da han gik var ei forbi;
Jeg meget venlig bad ham om en Kaabe,
Men da begyndte han forfækkeligt at raabe:
Jeg var en Klane — ret en Odeland,
At ruinere ham jeg var istand.
Vel svarte jeg, hvad ogsaa der var sandt;

Jeg flittig sad den hele Dag og spandt,
Dg hvad han meente at jeg ødelagde?
Jeg ganske taalig disse Ord udsagde;
Da slog han mig paa Nakken med en Stave
Dg sagde han en Raabe skulde lave,
Der skulde mig tilgavns igiennemvarme;
Dg hug faa løs paa mine stakkels Arme.
„Huff!“ var hans Ord, „din Mand er kun
en Bodker.

Men hvad gjør det? — Ved Siden boer en
Høker:

Før handlet han med Smør og Sild og Potter
Nu har han rigtignok giort Banqverotter,
Men nu har og hans Kone Fløiels Raabe.
Jeg en af Bombasin blot turde haabe;
Den koster ikke meer end hundred' Daler.

Moses

(vil give hende Penge.)

Dg disse jeg med største Fryd betaler;
Jeg ei har mere med mig end som treds,
Men for det første vær med dem tilfreds;
Jeg næste Gang de øvrige skal bringe.
D kunde jeg blot deres Hierte tvinge,
Til mere kjerlig stemt mod mig at blive.

Erine.

Hvordan? de vil mig til en Raabe give?
Min Gud! nei de er altfor iegod;
D gid jeg torde tage derimod.

Moses.

Hvorfor skulde de det ei modtage?
Min første Attraa er dem at behage,
Og hvis de onsker at giengielde mig:
(Kiølen.)

Et Kys allene gjør mig lykkelig.

Erine.

So vist! nu skal man see, at Kys betaler
Saa mange skjønne blanke Speciedaler;
De vil nok prøve: om jeg er en Nar,
Der troer at dette deres Alvor var.

Moses.

Hvi vil de mistroe deres Ven saalænge?
Jeg beder: tag mod disse lumpne Penge;
Hvis jeg en Part i deres Hierte eied',
Ei Guldet selv min Lykke da opveied.
Tag Pengene, og de skal stedse see,
Jeg tælles kan blandt de Dprigtige.
Ved Gud! hvis deres Elskov jeg tør haabe,

Da skal de ei allene faae en Raabe,
Men ægte Schavl og Demants Drenringe,
Og Eyl og Bombasin skal jeg dem bringe,
Saa ingen Kone i het hele Land
Af mere Pynt og Stads sig rose kan.

Erine

(tager og forvarer Pengene.)

Nu vel! jeg vil da Pengene modtage,
Og de skal ei faae Karsag til at klage;
De ikke længer bede skal omsonst.
Tilgiv! jeg øvede en Smule Kunst,
For blot at prøve om jeg var dem kjær;
Men nu, jeg derom overtydet er,
Nu skal de ei min ømme Elskov savne.

Moses (dristig.)

Tillad mig strax paa Timen dig at favne!
D kom! og sæt dig paa mit Skjød, du Søde!
Og lad mig kysse dine Læber røde!
D lad os denne skionne Time nyde!

Simon

(udenfor, bundrer paa Døren og taler med
grov Stemme.)

Luf op! Hvad Ganden skal da det betyde?

Trine

(løber som hun er gyselig forfækket.)

O Gud! der er min Mand! Hvad skal jeg
giøre?

Dys! lad ham dem for alting ikke høre.

Moses (yderst forfækket.)

Min smukke Kone! hvilken bandsat Streg,
Han reent forstyrrede vor Elfskøvsleg.
Saa ubeleilig kom han aldrig før.

Simon (dumdrende.)

Luk op! jeg sparker ind den hele Dør.

Trine

(løber fortvivlel omkring.)

O Gud! hvad skal jeg Stakkel hitte paa?
Han slog dem reent ihjel, hvis han dem saae;
Kan de ei raade mig hvad vi skal giøre?

Moses

(med alle Kiendetegn paa Angst.)

Men er her da slet ingen andre Døre?

Simon (som før.)

Fordømte Kielling! vil du lukke op,

Jeg ellers prygle skal din doyne Krop;
Du har vel sagtens en Mossio derinde.

Etine (hoit.)

Min bedste Mand! jeg kan ei Neglen finde.
(sagte.)

Der er kun een Dør paa det hele Huus;
Jeg høre kan min Mand har faaet en Nuss;
Hvis han dem seer, da troe mig paa mit Ord,
Han i sin Hidsighed begaaer et Mord.

Moses

(i den yderste Angst.)

Men er her intet Skab, hvad eller Kiste?
Hvori jeg mig i al Hast kunne liste.

Erine (gesvindt.)

Sa det er sandt. Jeg faaer at skule dem;
Min Mand kom usædvanlig tidlig hjem;
Jeg tænker, det er sagtens kun en Grille;
Her hjemme har han intet at bestille.
Saa snart jeg atter kan faae ham paa Dør,
Skal jeg nok holde hvad jeg lovet før.

(Hun tager den øverste Bund af en stor
Londe, han kryber ned i den og hun
lægger atter Bunden paa.)

Lig ganske stille — lig for alting rolig;
D gid de vel var ude af min Bolig.

Simon (som for.)

Nei, nu er min Taalmodighed til Ende!

Erine (hoit.)

Min allerbedste Mand! du maae ei fkiende;
Nu fandt jeg Neglen.

(sagte til Moses i Tonden.)

Vi en liden Stund,
Vi nok igjen skal narre ham den Hund.

Fjerde Scene.

Moses (fkiult i Tonden.) Erine.

Simon (som beskienket.)

Simon.

Har man i Verden nogentid seet Magen?
Hvorfore lukkes Døren midt om Dagen?
Siig strax hvortil skal flige Narrestreger?
Jeg næsten troer Madammen Ridspuks leger.

(truer hende med en Stave.)

Du ikke var allene da jeg kom,
Men Fuglen fløiten er og Reden tom,

Dog finder jeg den Knægt, da skal den Stemme
Annamme ham — han lære skal at glemme,
Den Kunst en Andens Rone at forføre.

Erine (smigrende.)

Min kære Mand! vil du dog bare høre!
Jeg nødig sidder her for aabne Døre.

Simon (spodsk.)

Du pleier ellers ei den Frygt at nære,
Dg du kan ogsaa ganske rolig være.
Men sans Facon! behag og siig mig dog:
Hvem talte her?

Erine.

Jeg læste i en Bog,

Maaskee lidt høit.

Simon (truer hende.)

Du er en listig Qvinde;

Jeg din Mossis en andengang skal finde,
Dg saa skal jeg saaledes for ham læse,
At han skal miste baade Mund og Næse.

(spodsk.)

At altsaa ingen skulle dig forstyrre,
Dg noget af din smukke Læsning høre,
Du Døren lukked uidentvirl i Laas?

Trine (ærgelig.)

Hold op, min kære Mand! med saadant Baas.
Naar Døren ei var lukked rigtig i,
Saa kunde jo enhver som gik forbi,
Mig strax paa Timen sin Opvartning giøre;
Saa skulde vi først rigtig faae at høre!

Simon.

Nu vel! for denne Gang det faaer at være;
Døg jeg Forsigtighed deraf skal lære:
Jeg Døren selv skal lukke i herefter;
Det altformeligt ta'er paa dine Kræfter;
Din Stakkel kunne det saagar forglemme.

(han tager Frakken af.)

Trine (uroelig.)

Hvordan? min Bedste vil du blive hjemme?

Simon.

Du med din Ondskab jog mig for af Huset,
Jeg bleven var i Hovedet lidt kruset;
Paa Reglebanen spilled jeg og tabte;
Til Mandens Plage Gud de Dvindsfolk skabte.
Nu maae jeg see, at jeg det kan oprette.

Trine.

Er det nu Tid til Arbeid dig at sætte?

Simon.

Na ja! jeg Vaand paa dette Fad vil staae.
(leder Værktøi sammen.)

Trine.

Du skulde heller lidt spadserere gaae.

Simon (spodsk.)

Maaskee du da herefter leve vil
Af Luften og lidt Maanestien dertil;
Nei naar der mangler Kied og Brod og Kaffe,
Saa er det mig som Pengene maa staae.
Derfor jeg maa i Tide derpaa tænke.

Trine.

Lidt Frihed bør du dig dog ogsaa stienke.

Simon (som før.)

O Herre Gud! hvad du er bleven kærslig;
Det værste er, du er just ei saa ærlig,
Du ønskede nok helst mig at bortstjerne?
(tramper i Gulvet.)

Giv mig lidt Mad!

Trine (forfækket.)

Ja, kære Simon! gjerne.

(Hun bækker et Bord, sætter sig derpaa
tæt hen til Tønden og lader som hun
græder.)

Simon (sidder og spiser.)

Din Crocodillegraad mig ei bedrager.
At jeg kom tidlig hjem dig ei behager;
Hvorfor? jeg ei endnu begriber ret;
Gud hielp dig, hvis jeg opdager det!

Trine (sagte til Moses.)

For Guds Skyld! han kan høre at de sukker.

Simon.

Hist Dren staaer, hvormed jeg Brænde hugger,
Hør Trine, hør! Hvis jeg opdage kan,
Du haver andre Guder, end din Mand,
Og kan jeg faae den lumpue Slynge sat,
Som haver Horn udi min Pande sat,
Jeg uden Naade myrder Eder begge,
Med Dren skal jeg Eders Pande flække.

Trine (sagte til Moses.)

En anden Gang vi Tiden bedre passer.

Simon (spisende.)

Hvad Tanden er nu dette for Grimasser?
Hvi sidder du og mumler hist i Skiæget?

Erine.

Min Mand! dertil har du mig selv bevæget,
Du ta'er paa Bei saa jeg maae blive bange;
Hvor kan du Tillid da af mig forlange?

Simon.

Nei her engang! her hvilken næsviis Tone!
En Mand tør alt forlange af sin Kone.
Vov ikke paa, mig altfor grovt at drille.

Erine (sagte til Moses.)

For Gud i Himlens Skyld! lig ganske stille.
(høit.)

Om end jeg skulde døe, jeg ikke vied,
Hvi du er saa urimeligen vred;
Du før gik fra mig meget misfornoiet;
Her sad jeg da af Kummer dybt nedbøiet.
Med et du kommer ganske opbragt hjem,
Og blot at Døren ei staaer firar paa flem,
Begynder du saa gyselig at flænde.

Simon (mindre heftig.)

Nu er det nok! — lad dette nu faae Ende,
Min Vrede er forbi, og jeg er mæt.

Erine (grædende.)

At undertrykke Ustyld, det er let.

Simon

(reiser sig og caresserer hende.)

Vær ikke længer vred, min bedste Trine!
Det smelter mig at see en sorgfuld Mine,
Formørke dette Alsyns Undighed.

Trine (kysser ham.)

Du har fortient jeg skulde være vred;
Dog dennegang faaer jeg vel at tilgive,
Naar du vil mere god og artig blive.

(hun bærer Maden bort.)

(Simon tager fat paa et eller andet Red-
skab og nærmer sig Tønden hvori Moses
er.)

Trine (kommer tilbage.)

O kiære Mand! — rør ikke ved den Tønde!
Hvi vil du nu at arbejde begynde?

Simon.

Hvorfor maa jeg ved Tønden ikke røre?

Trine (smigrende.)

Skal alt vort Liv blot Arbeide tilhøre?
Mon ei man bør en Dag imellem ode,
For Livet med lidt Morsskab at forsøde?

Sid ikke her, som Fuglen i et Buur,
Tag Frakken paa og gaae en liden Tour.

Simon.

Men plager Fanden dig, min søde Trine!
Hvad skal dog den særdeles Umhed ligne?
Er jeg da vant at gaae paa Promenader,
Og sibe Stenene paa Byens Gader?

Trine.

Nei, netop derfor du, min bedste Mand!
En Smule Frihed just dig tage kan.
Hvis dagligdags du Arbeidet lod ligge,
Da veed jeg nok vi snart kom til at tigge.
Men gaae en lille Tour en Aftenstund —

Simon (arrig.)

Et Ord saa godt som tyve: hold nu Mund!
Sæt du dig hen paa Timen til din Rok;
Hvad der er bedst for mig, det veed jeg nok!

(Trine sætter sig til at spinde. Simon
spæler bestandig omkring med Værktois,
slaaer Bunden fast paa Lønden, vender
den, sparker til den, ryster den, banker
saa smaat paa den med en Hammer im-
dens han bliver ved at tale.)

Simon.

Saamangen Mand som sad i bedste Næring,
 Har seet sin Kasse dæ af bare Tæring,
 Fordi han meer gav ud end han tog ind;
 Sligt er i mindste Maade ei mit Sind.
 Naar du imellem gjør mit Hoved kruset,
 Saa veed jeg nok, jeg render ud af Huset
 Og snærmer dygtig om i Drickelag,
 Men det er og en ganske anden Sag:
 Det stælden stæer, og hvad jeg da tilføtter,
 Jeg siden ved fordoblet Glid opretter;
 Men promenere som en Spradebassei,
 Og lade Huus og Gaard selv sig passe,
 Det gjør vist aldrig nogen ærlig Mand,
 Som, Notabene er ved sin Forstand.
 Imidlertid, hvis jeg dig kan fornøie,
 Vil jeg paa Søndag Formiddag dig føie;
 Saa vil jeg gaae hvis du vil følge med
 Paa Bolden eller og et andet Sted.

Erine (fortrædelig.)

Og hvad de gode Herrer ere floge —
 Naar jeg gaaer ud, hvo skal da Mæden floge?
 Det lader ret, som du har udtænkt Sagen.

Nei, min Herr Mand! gaae ud om Kvæmdagen,
dagen,

Det maae jeg til de Damer overlade:
Hvis Huus det ei det ringeste kan flade,
Hvad enten de er hiemme eller ei.

Simon.

Nu vel! saa gaaer jeg eene da min Veie.
Du veed jo nok: sex Dage i en Uge,
Skal man til Glid og Stræbsomhed forbruge
Den Syvende —

Erine.

Hvad kommer det mig ved;
Seg af din lange Præken alt er fied.

Simon.

Du er i Dag saa arrig som en Trold,
Dg ønsker mig nok Pokkeren i Bold,
(han bliver ved at arbeide og synger dertil.)

Seg veed hvor der findes en Skat,
Dg troe mig, jeg troligen graver,
Hver evige Dag og hver Nat,
Til Fingre paa Skatten jeg harer.

Den er kun af ringe Værdie,
For dem, som ei veed den at nytte;
Men faaer jeg først Skatten til mig,
For Guld jeg den ei vil bortbytte.

O! jeg har opdaget dens Værd,
Jeg veed hvilken Fordeel den skienker;
Thi skiondt jeg just ikke er lærb,
Jeg bær ei Uvidenheds Lænker.

Saa vilb hvori Skatten bestaaer:
„Et muntert fornøieligt Hierte,
„Tilfreds med det Lidet det faaer,
„Ei meer end det Lidet begierte.

„En rebelig angerfri Siæl,
„Som Dyden til Rettesnor vælger,
„Som ei er af Bøllyst en Træl,
„Dg ei sin Samvittighed sælger.”

„En kiærlig og elskende Liv,
„Med Tiden en rofast Veninde!”
D fandt jeg den Skat — i mit Liv,
Ei mere jeg ønsked’ at finde.

Erine (vranten.)

For alting syng den Vise ei, min Mand!
Jeg for min Død den ikke lide kan.
Man skulle troe du onsked' end at finde
En kærlig Viv, en elskende Veninde,
Jeg haabede det funden var i mig.

Simon.

Jeg digted' Visen for jeg kiendte dig.

Erine (venlig.)

Min søde Mand! lad os nu ikke glemme,
At Doktoren paa denne Tid er hiemme;
Gaae hen til ham, det har du mig jo lovet,
Og spørg, hvad jeg skal giøre ved mit Hoved?

Simon (ærgertlig.)

Na meget gierne! hvis han kan tillige,
Et Raad mig for mit eget Hoved sige.

Erine.

Hvad feiler det?

Simon.

Det svier her i Panden —

Uf Ugrælse man miste kan Forstanden —

Som om der skulle — bi et lille Korn, —
Som om der skulle vore et par Horn;
Men blier jeg vis derpaa, ja paa min Siel,
Jeg stanger baade dig og ham ihjel.

Erine.

Hvad er det for en Han hvorum du snakker?

Simon.

Sa kiendte jeg ham kuns den lumpne Præker,
Jeg skulde prygle ham fra Top til Taa,
Saa at han død for mine Fædder laae.

Erine.

Den Mand som vil ha'e Botterne ovale,
Han vilde ogsaa gierne med dig tale;
Han fleer end engang har idag havt Bud.

Simon.

Tal ikke meer om at jeg skal gaae ud,
Jeg gier det ei, min lille skielmske Erine!
Enhver har sine Griller, jeg har mine.

(Han slaaer et par dygtige Drag paa Ton-
den med en Dre.)

See nu er denne Tonde da istand,

Maaskee der end en Røver komme kan
I denne Dag —

Trine.

Nu er det jo saa sildes

Simon.

Jeg ligesuldt den udenfor vil trille.

Trine.

Det lønner ei Umagen, bedste Mand!

Simon.

Man ei Peer Poses Lykke vilde kan.

(Han ruller Tønden ud af Theatret; Trine flytter sin Rok og et og andet som muligt kunne være i Veien, tilside, og Theatret forandres til en Gade, hvor Simons Boddør er at see paa høire Side med Skildt o. s. v. — Simon ruller Tønden ud af Døren og lægger den ved sit Huus.)

Femte Scene.

Simon.

Nu kan den sagtens ligge der saa stille;

Jeg var tilfreds en Kisser komme ville
Endnu i denne Dag!

Trine (kommer.)

Her er din Hat,
See til, min Ven! at du faaer Lægen fat.

Simon.

Gid du paa Bloksbjerg sad med dine Læger!
Hvad er dog det for underlige Streger?
Hvi skal jeg endelig gaae ud i Dag?
Derunder stikker vist en egen Sag.

Trine.

Men, kære Mand! jeg har jo Hovedpine!

Simon.

Jeg troer det grumme gierne, stakkels Trine!
Men husk blot paa du er en simpel Kone,
Som ej maa tale i den høje Tone.
Din Hovedpine sikkert over gaaer
Saasnart du blot en god Kop Caffe faaer.

Trine

(bister men kan knap bære sig for Latter.)
Snak ej om Caffe nu — tag Hatten paa!
Jeg døer — vil du til Doktoren ej gaae.

Simon.

Saa jeg skal døe dig — har man hørt saa galt!

Du aldrig før har saa dumdriftig talt.

Seg tænker ellers det har ingen Nød;

Af Hovedværk man sjelden faaer sin Død.

Herind Madam! og sæt sig til sin Rok!

Seg ellers vel maae gribe til min Stok.

(Han fører hende ved Armen ind i Huset
og lukker Døren; derpaa aabner han et
Vindue hvori man af og til seer ham
og Trine.)

Sjette Scene.

(Efter en lille Pause.)

Joseph. Moses (i Tønden). Simon
og Trine (i Vinduet).

Joseph

(gaaende over Theatret.)

Man sjelden finder Debitorer hjemme.

Moses.

(igjennem et Hul i Tønden.)

A! Joseph! kjere Joseph!

Joseph.

Hvilken Stemme!

Moses.

D hielp mig! hielp mig —

Joseph.

Men du gode Gud!

Moses.

D hielp mig dog af denne Londe ud!

Joseph.

Seg ingen feer — og horer dog en Røst.

Moses.

Du kom, som du var kaldet til min Trost.

Joseph

(feer sig omkring men bliver ingen vaer.)

Det er nok Narrerie — jeg gaaer min Vej.

Moses.

For Himlens Skyld, Ven! Joseph! gaae
dog ei!

D lad mig ei allene i en Fare,

For hvilken Gud i Himlen dig bevare!

Seg Moses er —

Joseph

(seer sig bestandig om.)

Hvad? Moses? men hvordan?

Seg ei dit Opholdssted opdage kan!

Moses (næsten grædende.)

Det troer jeg nok —

Joseph (forundret.)

Siig mig dog hvor du er?

Moses (som før.)

Man mig har skjult i denne Tønde her.

Joseph

(endnu mere forundret.)

En Tønde? Hvad for Een?

Moses (utaalmodig.)

At Gud i denne,

Som ligger her ved Bødkerboden henne.

Joseph

(nærmer sig Tønden; Simon og Trine sees af
og til ved Vinduet og giver deres Mening
tilkiende ved stumt Minespil.)

Er du i Tønden selv?

Moses.

Af ja min Gud!

Hjælv blot at jeg af den kan komme ud.

Joseph (yderst forbauset.)

Men du Alfredsens Gud! Siig mig hvordan
Var nogen Moders Siæl dertil istand,
At faae dig putted ind i denne Tonde?

Moses (arrig.)

Jeg troer at du er gal! — Skal jeg begynde
Med sliig Fortælling her paa dette Sted?
Du sagtens vide kan, at jeg er fied
Af dette Fængsel.

Joseph (leende.)

Ja, det troer jeg gierne!

Det var forgiævts om ieg brød min Hierne
Med at udgrandfke hvordan det gaaer til;
Jeg næsten troer, at Fanden har sit Spil.

Moses (klagende.)

O værre — meget værre end som Fanden!

Moses (leende.)

Men, kære Moses! har du tabt Forstanden?
Vil du i denne Tonde evig blive?
Du kan jo blot et Spark med Foden give.

M o s e s.

For Himlens Skyld! tal ei saa høit berome,
Sag dødsens var hvis Bodkeren han kom!

J o s e p h

(vil gaae hen til Boden.)

Sh! hvilken Snak! det har vel ingen Fare;
Sag ham vil spørge, om han kan forsvare,
At øve sli en Bold —

M o s e s.

D bliv dog her!

Han ikke veed at jeg i Tønden er.

J o s e p h.

Hvad hører jeg! veed Bodkeren det ikke?
Hvad kunne, fiære Moses, dig da sikke?
Hvad kunne bringe dig til hemmelig
I denne Tønde her at skjule dig?
Var Nettens Fok —

M o s e s.

Na tie dog bare stille!

Sag var tilfreds, at du mig hjelpe ville.

J o s e p h.

Med bedste Villie, siig mig blot hvordan?
Sag ikke Maaden ret begribe kan.

Thi Tønden maae jeg ingen Skabe giøre,
Og Bødkeren maae intet faae at høre;
Skal jeg maaſkee ta'e Tønden paa min Nakke?

M o s e s.

Hvor kan du endnu ſaa letſindig ſnakke?
Du ſkulle her i min Forfatning være.

J o ſ e p h.

O nei, jeg be'er! forſkaan mig for den Vre!

M o s e s.

Du ville tale i en anden Tone.
Kan du faae fat paa Bødker Simons Kone?
Døg nei det kan til ingen Ting os nytte;
Hun mod den Tølper ei mig kan beſkytte.

J o ſ e p h.

Mod hvilken Tølper?

M o s e s.

Jh mod hendes Mand.
At myrde mig han ſikkert var iſtand.

J o ſ e p h.

Seg nu begynder at faae nys i Sagen.

M o s e s.

Det Hele aldrig komme tør for Dagen.

Dg jeg har hørt ham gyselig at bande,
Jeg veed bestemt han flekkede min Pande
Ifald han kunde vor Samtale høre.

Joseph (seer sig om.)

Jeg ingen seer — men hvad skal jeg da gjøre?

Moses.

Du maae gaae ind og denne Tonde kiope;
Men lad et Ord, en Mine ei os røbe
Dg lad saa et Par Karle bære mig,
Ei hiem til mit, men lige hiem til dig;
Der under Tausheds Segl du faaer at vide
Hvor det gik til —

Joseph.

Paa mig du tryk kan lide.

(han banker paa hos
Simon.)

Syvende Scene.

Moses (skult). Joseph. Simon.

Joseph.

God Dag min kiære Mester!

Simon.

See god Dag!

E

Joseph.

Jeg kommer her at tale om en Sag.
Et Skib jeg skal i disse Dage lade;
Jeg mangler dertil nogle store Fade,
Foustager, Tønder; thi i disse man
De fleste Varer bedst nedpakke kan.

Simon.

Ja det er meget muligt.

Joseph.

Nu jeg seer,
At just en saadan Tønde ligger her,
Saa vil jeg kiobe den, naar blot vi kunde
Om Prisen blive enig nogenlunde.

Simon.

Bestemt den koster hundrede Rigsdaler.

Joseph (ganske forfærdet.)

Min kære Mester! det er Spøg han taler.

Simon.

Spøg eller Ålvor — ligesom de vil;
At kiobe den jeg nøder dem ei til;
Jeg endnu aldrig om Afsetning tigger.

Vil de ha'e Londen som den ligger?

Hvis ei kan de ta'e vær'.

(Lader som han gaar.)

J o s e p h (løber efter ham.)

Min kære Ven!

Vær ei saa håslig — et godt Ord igien,

Et taaleligt Forlig jeg træffe ville.

S i m o n.

Men jeg har ganske andet at bestille,

End staae og kiøbslaae om et ringe Jod.

J o s e p h.

Hør, kære Mester Simon! veed han hvad:

Hvis jeg blot mere rimelig ham fandt,

Seg ham betalte strax og det contant.

S i m o n.

Hvormeget troer de da, at de kan give?

J o s e p h.

Det ved de tredive dog vel kan blive?

S i m o n (fortørnet.)

Hvad? tredive? nei aldrig! nei om saa,

Seg Londen skal i tusind Stykker laae,

Dg knuse hvert et Baand og hver en Stave.
Gil de for hundred' Daler ei den have,
Beholder jeg min Tonde, og de kan
Beholde deres Penge. —

J o s e p h.

Kiære Mand!

Hvor kan de over deres Hierte bære,
I Prisen saa urimeilg at være?

S i m o n.

De kan jo til en anden Bødker gaae,
Om de den mere billig der kan faae.

J o s e p h (forlegen.)

Men da jeg ham, min kiære Mester! kiender —

S i m o n.

Oh! derfor bli'er vi lige gode Venner.

J o s e p h.

Siig mig dog blot hvad Aarsag er dertil,
At han saa dyrt betalt den have vil?

S i m o n.

Da'er ei enhver det meste han kan faae?
Det ene paa det andet bøde maa;
Man lider tidt paa et og andet Tab.

(med Eftertryk.)

Og hvis de kiendte hver en Egenſkab,
Hvorned den Tonde hiſt udmærker ſig,
Da ſtod de ei og pruttede med mig.

(han gaaer ind i Boden.)

Ottende Scene.

Moses (ſtiult.) Joſeph.

Joſeph

(løber hen til Tonden.)

Åh, hørte du de ſidſte Ord han ſagde?
Og hørte du det Eftertryk han lagde
Paa hvert et Ord? —

Moses.

Åh Gud! jeg hørte alt,
Du ſkulde uden Bægning ham betalt.

Joſeph.

Hvad ſiger du? Betænk at hundred' Daler —

Moses.

Er intet mod de frygtelige Qualer,
Den Angſt, Nag, Fortrydſe og Smerte,
Som uafbrudt beſtormer dette Hierte.

Joseph

(med megen Betsymring.)

Min arme Ven! veed du hvad jeg vil gjøre?
Jeg Sagen vil for Retten strax fremføre;
Paa Timen jeg til Politiet løber!

Moses.

Nei, det er bedre at du Tonden kjober;
Thi førend du har Retten det fortalt,
Er jeg i Tonden allerede kvalt.

Joseph.

Men det skal ikke ti Minutter vare!

Moses.

Men vil du da, at Verden skal erfare
Den Spot og Skam, den Skændsel! at jeg har
Skiult mig i denne Tonde som en Nar!
Er du forsynet med de hundred' Daler?

Joseph.

Med tusinde, saafremt at du befaler.

Moses.

Saa til, min Ven! og frels mig af min Dval.
Naar jeg er fri jeg dig erstatte skal.

Niende Scene.

Moses (skult.) Joseph (banker paa.)

Simon.

Simon.

Jh, hillemeænd!! er de alt der igien?

Joseph.

Jh jeg betænkte mig, min kiære Ven!!

Vel sandt, det er en overdreven Priis;

Men prutte er nu engang ei min Viis.

Seg kiober Londen; (giver ham Penge) her er
hundred' Daler.

Simon.

Nu som en brav fornuftig Mand de taler;

Dg tro de mig, naar de faaer Londen hjem,

Vil Riobmandskabet ei fortryde dem.

(leende.)

Om de saa til Hiphappagunta gaaer,

De vist ei Mage til den Londe faaer.

Joseph.

Vil ham nu blot et par Minutter vente;

Seg løber et par Dragere at hente,

Som kunne komme med en Bærebør,
Og flytte Londen lige til min Dør.

(Han løber nd.)

Tiende Scene.

Moses (skilt.) Simon. Trine.

Simon. (leende halvsagte.)

Kom, søde Trine! kom og lad os lee!!

Du din Tilbeders Dffer her kan see.

Trine. (leende.)

Hør, Mand! jeg næsten troer jeg vil begynde,

At skilse Elskere i hver en Tonde;

Det blev en ny opfunden Næringsgreen.

Simon.

Nei, Trine! nei jeg har havt nok af Gen,,

Kom flere til, da blev jeg desperat;

Dog det var godt vi fik den Elsker fat,,

Jeg uden Uro skuer nu i Møde,,

Den Stund, der endnumere skal forsøde,,

For omme Kiærlighed — jeg vogte skal,,

Med Faderomhue denne Capital.

Tidt tænkte jeg med veemodsfulde Smerte:

„Den Slut som aander under Trines Hjerter,,

„Vil komme til at savne mangen Glæde,
„Som rige Folk kan skienke deres Spæde.“
Men nu —

Trine

(med mild Bebreidelse.)

Kan nogen fremmed Fryd opveie,
En Moders Omsorg, — og en Moders Pleie?

Simon.

Jeg mener ogsaa Pleie —

Trine.

Slemme Mand!

Troer du at Penge den forskaffe kan?
D lad mig fattig som en Betler være,
Jeg med mit Blod min Spæde skulde nære.
Hvad er vel Pleie? klogelig at hindre
Hver Fare, og hver Smerte ømt at lindre;
At sørge for den Spædes Reenlighed,
At have hver Nødvendighed bereed,
At plante Dydens Rod i Barnets Siæl.
Kan nogen leiet Dvinde dette vel?

Simon.

Du misforstaer mig, elskede Veninde!!
Jeg ei har tænkt paa nogen leiet Dvinde.

Jeg mener blot naar vi i Fremtids Dage
Med Omhu vil den kiære Slut opdrage,
Jeg manges nyttig Bog ham skaffe skal,
For Renterne af denne Capital.

Erine.

Min bedste Mand! tilgiv min Hefstighed!!
Men nu da jeg din rette Mening veed;
Saa vil jeg at forbedre dem forsøge;
Jeg just i Dag er oplagt til at spege.
Hvad troer du, om vi trilled Moses ind?
Den Tanke kom saa flygtig i mit Sind —
Dg rullede en anden Tønde frem,
Som Joseph kunne lade bære hiem.

Simon (overrasket og glad.)

Ja, du har Ret, guddommelige Kone!
Det Indfald først vil hele Værket krone.
D, Slangens List er klogelig behænde;
Men Qvindens snilde List er uden Ende.

(De rulle hurtig Tønden med Moses i ind
og en anden ud igien paa samme Sted.)

Erine.

Det glæder mig, mit Indfald dig fornoier.

Simon.

D, vi vil deraf have tusind Løier!

(De omfavner hinanden og gaaer ind i Bogen, hvor de af og til sees i Vinduet.)

Ellevte Scene.

Moses (skult..) Joseph (med et par Karle med Bærebør)

Joseph.

Nu ta'er J denne Lønde ganske rolig,

Og bær den sagte lige til min Bolig;

Vi ikkun har et lille Stykke Bei.

Men vær forsigtig med den — ryst den ei.

(De læsse Lønden paa Børen og gaae.)

Simon (i Vinduet.)

Der bære de den tomme Lønde hen,

Den anden jeg nu ruller ud igien.

(Han gaaer fra Vinduet og ruller Lønden med Moses i ud paa sit Sted igien.)

Skiondt denne Lønde ei er af de Smukke,

Er den i Sandhed ret en Dragedukke.

Til Moses er det godt nok, den Forfører!

Den arme Joseph derimod mig rører!

Han sikkert faaer en Skiælven i sin Arop,
Maar han den tomme Tonde lukker op.

(Han gaaer.)

Tolvte Scene.

(Efter en lille Pause.)

Moses (stilt.) Joseph (kommer løbende.)

Joseph.

Er dette Herrie? —

Moses.

Min bedste Ven!

Joseph.

Hvad hører jeg? Er du nu der igien?

Siig mig, for Himlens Skyld! hvad er dog
dette?

Jeg Sammenhængen ei formaaer at giette:
Hvorledes kommer du i tvende Tonder?

Moses.

At blive klogere jeg nu begynder;

Jeg ei af denne Tonde været har.

Jeg mærker nu, man holder mig for Nar;

Hun sikkert med sin Mand har overlagt,

Paa denne Viis at faae mig i sin Magt,
For af min Angest Fordeel. saa at drage.

J o s e p h.

Men vil du dig for Retten ei beklage?
Lad mig dog hen til Politiet gaae,
At du Revange for dem Streg kan faae.

M o s e s.

Tal ikke om Revange mig at skaffe,
Sag ville derved selv mig dobbelt straffe.
Man vilde pege Fingrene ad mig,
Sag kun endnu har denne Bon til dig,
At du vil efter et Par Karle lobe,
Og derpaa ogsaa denne Tonde kiobe;
Men naar du først har kiobt den, gaae da ei,
Det mindste Nieblif fra dem din Bei,
Thi ellers ville det os ikke nytte;
De kunne Tonden end engang forbytte.

J o s e p h.

(med den største Harm.)

O, hvilke Crocodiller!! — hvilke Slangert!!

M o s e s.

Og om han tusind Daler saa forlanger,
Betal dem uden Modstand eller Klage.

J o s e p h (som før.)

At lade sig saa skammelig bedrage!

M o s e s.

Sa det er tungt sig saa at lade gieffe,
Dog faaer jeg vel den haarde Nød at knække;
Men slipper jeg kun ud af denne Fare;
Skal jeg herefter tage mig i Vare.

J o s e p h.

Seg vil da efter et par Karle gaae.

(Han gaaer, men kommer snart ind igiær
og taler ud i Couliissen.)

Nu kam J. der et par Minutter staae.

(Han banker paa hos Simon.)

Trettende Scene.

M o s e s (stilt.) J o s e p h. S i m o n.

J o s e p h.

Min kære Mester Simon! veed han hvad?
Seg seer, at han har Magen til det Fad,
Seg kiohte før hos ham.

S i m o n.

Jo ganske rigtig.

J o s e p h.

Og det er mig, saa overmaade vigtigt,
Med flige Tønder at forsyne mig.

S i m o n.

Na det vil ikke falde vanskeligt.

J o s e p h.

Lad mig nu see at han ei er ubillig,
Jeg til at kiøbe Tønden da er villig.

S i m o n.

Oh! det er da en Pokkers Billighed!
Hvis de ei selv dem tiende lidt derved,
Jeg neppe troer de kiøbte her en Stave.

J o s e p h (peger paa Tønden.)

Hvormeget vil han da for Tønden have?

S i m o n.

20 hundred Daler denne koste skal.

J o s e p h (ude af sig selv.)

Nei, Mester Simon! nu er han for gal;
Den anden kosted jo kun hundred Daler.

S i m o n.

Sa det er Coursens Skyld —

J o s e p h.

Hvor han dog taler!

Den falder jo i alle Kongens Riger.

S i m o n.

Paa Bødkervare derimod den stiger.

Men hvis de synes at jeg er ubillig,

Er det ei værdt at være altfor villig.

J o s e p h.

Hvor kan han dog den høie Priis forsvare?

S i m o n

(galant men spidsfindig.)

Det skal jeg strax paa Timen dem forklare,

Vil med Opmærksomhed de mig høre? —

J o s e p h (fortædelig.)

Na nei! det kan han gierne lade være;

Jeg ikke holder af at staae og prutte;

Dg derfor vil jeg denne Handel slutte.

Men troe han kun, den er ugudelig.

S i m o n.

O, overlad de ifkun det til mig.

(J o s e p h giver ham Penge.)

Nu har jeg ifkun denne Bøn til dem:

Alt, naar de først har bragt Hr. Moses hjem,
 Formæld min Hilsen da til deres Ben,
 Dg beed ham aldrig komme her igien.
 Gjør ham opmærksom paa de bittere Dvaler,
 Hvormed han stundom Bøllstys Ruus betaler,
 Dg endnu mere, paa den vilde Smerte,
 Som rammer Egtemandens knuste Hjerte,
 Hvis Huustro bli'er forført til Troløshed.
 Men fremfor alt, gjør ham opmærksom ved
 Den Tanke, at en Furie af Anger,
 Med mere giftig Braad end selve Slangers,
 Med Helvedsflammer og med Tordenrøst
 Vil rase i den faldne Qvindes Bryst,
 Som i Banvittighedens Dieblis
 Ind i en snu Forsørers Snare gif. —

O, lykkes det dem kun, ham at oplyse,
 Da vil han for sit eget Uværd gysse;
 Bed ham at vælge sig en dydig Kone,
 Bed hendes Barm sin Brøde at affone;
 Maaskee han ogsaa da fornemme kan,
 Hvor Jalousien qvæle kan en Mand.

Joseph

(rækker ham Haanden undseelig venlig.)
 Levvel, Hr. Simon! Nu da jeg dem kiender,

Simon (leende.)

Naturligviis Herr Joseph. — Jeg begynder
Nu ogsaa at slaae af paa mine Tønder.

(Josep vinker ad Karlene, De komme ind
og bære Tønden bort. Joseph hilser
Simon og gaaer.)

Gjortende Scene.

Simon. (siden) Trine.

Simon.

Nu, bet er blevet ham et dyrt Besøg;
Tre hundrede og treds er intet Spøg
Og for den Angest han udstod nys
Han ikke fik saameget som et Kys.

Trine

(Kommer ilende ud og omfavner Simon.)

O! Nu er den Comet jo alt forsvunden,
Som paa vor Elskovs Himmel var oprum-
den.

Simon.

Sa englelige Trine! Himlens Fred
I dette Hjerte atter daler ned

En søje Stund jeg i Bekymring svæved'
Min hele Siæl af Frygt og Angest bæved'
Bed Tanken ene om at tabe dig;
Men nu — nu er jeg dobbelt lykkelig.
Jeg bytted' ej mit Held for tusind Throner
Den smukkeste den troefaste blandt Røner
Er min.

Erine (Hjelmst.)

Nu tør jeg da vel sagtens haabe
At saae af Bombasin en stakkels Raabe.
(De omfavner hinanden leende.)

(Dækket falder.)

